

POSljednja VRPCA

Profesora Krču sam znao još s Akademije gdje je bio dugogodišnji profesor mojim kolegama, studentima glume. Prvi profesionalni, bolje bi bilo reći poluprofesionalni doticaj s njime, jer tada sam još bio žutokljunac s dramaturgije, bio je prilikom postavljanja Parinih *Zastava*. Profesor me tada zajedno s kolegicom s godine Vesnom Đikanović angažirao da kao dramaturški asistent napišem nekoliko tekstova za programsku knjižicu, ali i da mu istražim lik Frana Supila, jednog od najzanimljivijih hrvatskih političara toga doba. Frana Supila je u predstavi igrao profesor Krča. Činio je to sjajno, lucidno se hrvajući s Parovim uputama, a ne ispuštajući karakterne osobine našeg političara koje sam, eto, imao prilike istražiti. Ali prvi pravi profesionalni doticaj s osobom našeg velikog glumca imao sam prilikom snimanja filma *Božić u Beču* Branka Schmidta. Drago Krča je glumio malu, epizodnu, ali upečatljivu ulogu osjetljivog, ali svojoj energičnoj supruzi podložnog muškarca. Učinio je to sjajno. Za taj svoj posljednji filmski nastup dobio je i Arenu za najbolju sporednu ulogu na filmskom festivalu u Puli prošlog ljeta. Kad sam radio dokumentarac o snimanju *Božića*, želio sam za film intervjuirati i profesora Krču. Odazvao se bez imalo bahatog otpora dobrodušno izlazeći u susret, a istovremeno radeći i ono što je smatrao svojim profesionalnim zadatkom. U tom svom kratkom druženju s njim primijetio sam jednu prirodenu finoću, skromnost i plemenitost. Igrom je slučaja ispalo da je ta video vrpca našeg kratkog razgovora bio i posljednji snimljeni razgovor glumca Drage Krče. Da se radi o jednom finom čovjeku te sjajnom glumcu starog kova, govori nam i njegov odnos prema poslu, glumi, kolegama i prijateljima. Poslušajte...

Gospodine Krča, Vaša je glumačka karijera prvenstveno vezana za kazalište.

Da. Pa u ono se vrijeme i malo snimalo. Tako je to bilo u početku, televizije nije bilo, pa smo nekako glumački odgojeni u kazalištu. Bilo nam se malo teže katkad prilagoditi ako smo nešto radili na filmu.

Jeste li očekivali nagradu za svoju ulogu u filmu "Božić u Beču"?

Nisam očekivao ništa. Naime, ovako je. Ja sam imao tri objekta za ulogu Josipa kao što se sad već zna. Scenarij sam pročitao

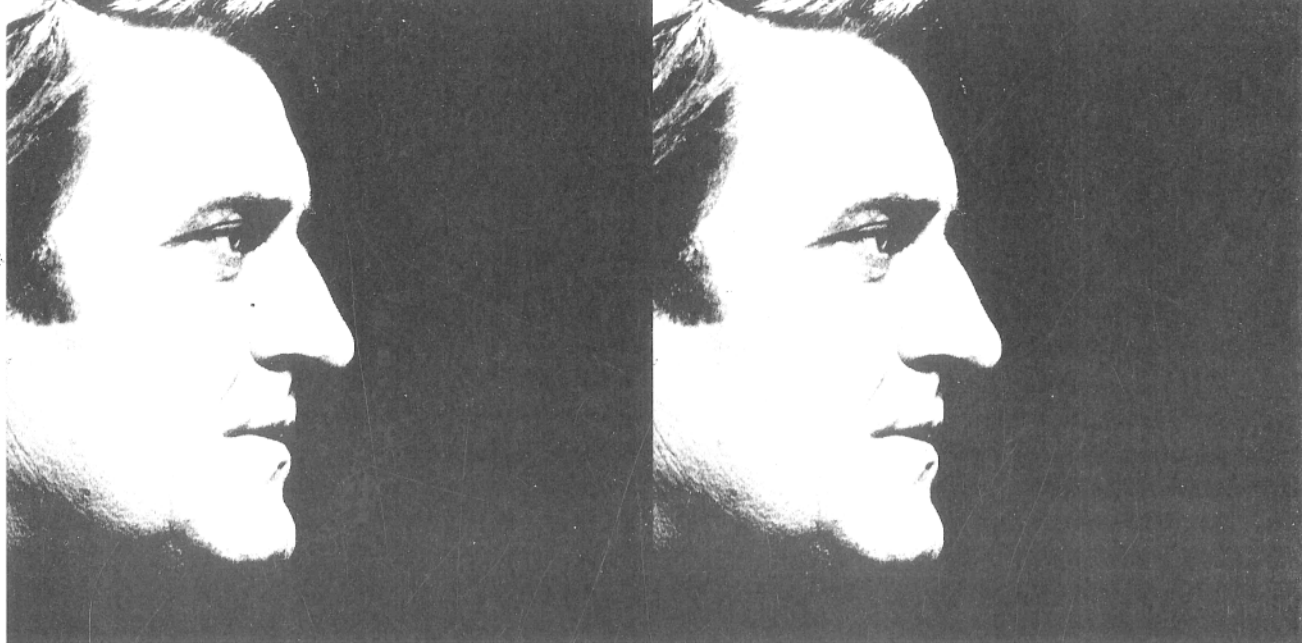
i svidio mi se. Ali nisam vidio što sam napravio, a niti sam vidio ostale kolege koji su također imali manje zadatke, tako da me je to iznenadilo. Nisam znao, nisam bio obaviješten nego sam to čuo na radiju, i gledao sam na televiziji. Poslije toga ja adresu nisam promijenio, osim broj telefona, ali do sada nisam dobio nikakvu pismenu obavijest, tako da sam samo čuo prijenos iz Pule. I eto tako, ljudi su mi čestitali a da nisam imao pojma o tome. Još nemam nikakav dokumenat o tome.

Tko je zapravo lik kojeg glumite?

Pa on i njegova žena su u Beču, u stan su primili rođake izbjeglice i prema njima se odnose onako kako najbolje mogu. To je ono što sam shvatio i pročitao u scenariju. Ja još nisam vidio ono što je napravljeno. Ne znam kakva je Mare Kohn, kakva je Vjeročka Žagar. Ja jednostavno nisam znao što sam napravio, ja to ne znam ni sada. Tek moram vidjeti film pa ću onda znati odrediti u sebi ima li nekakvog opravdanja za nagradu. Uvijek tamo postoje neke igre i neka zadovoljavanja, nešto što je nekome negdje drugdje promaklo i tako znajući te stvari, jer i ja sam isto često u raznim žirijima, znate, ja sam, nekako, eto... Ali nisam ništa vidio, ni Nolu, ni Hribara tako da ja ne znam gdje sam. Ja to ne mogu sam odrediti ni procijeniti. To ću moći učiniti tek kad vidim film i kad vidim druge filmove. Onda ću vidjeti jesam li bio pijun za igračke ili je to ipak nešto. Ja vjerujem da je solidno. Ja se uvijek solidno pripremam pa tako i za ovo mislim da je bilo dobro. A ekipa je bila odlično organizirana i sve je bezbolno teklo, vrlo dobro, imali smo uvjete da se nešto dobro moglo napraviti. Što se toga tiče sam zadovoljan.

Što mislite, kojoj bi se publici "Božić u Beču" trebao svidjeti?

Pa velim, nisam vidio film, ali po scenariju, on bi trebao imati širok krug gledatelja. Svi mi živimo u tom vremenu, svjedoci smo ljudskih patnji, radosti i stradanja, pa onda mislim da bi odjek mogao biti dobar ako je uspjelo onako kao što se govori, kao što su zadovoljni stvaratelji. Mislim da bi film trebao imati odjeka jer je emotivan, koliko sam pročitao scenarij.

Inače, zanimljivo je što stariji dio obitelji glume četiri sjajna veterana zagrebačkog glumišta ili konkretno pionira zagrebačkog Dramskog kazališta. To ste vi, to su Kiki Kapor, Vjeročka Žagar, Marija Kohn.

Kako vam je bilo igrati s njima na filmu?

Pa dobro. Znate, ja sam s njima u teatru igrao dosta, a znam ih i s radija, pa nešto i s televizije iako tamo nisam puno radio. U mladosti sam jednom otišao na neko probno snimanje pa onda nisam bio izabran. Rekli su mi, zapravo, to sam čuo iza kulisa, da imam usta kao špar kasa, pa mi je uloga promakla iako sam došao. Drugi kolege su me savjetovali da se ne obrijem, da bih tako bolje izgledao. A ni zbog posla nisam mogao. Bio sam dosta zauzet u kazalištu, a radio sam i na Akademiji kao nastavnik. Nekad su snimanja trajala dulje pa jednostavno nisam ni imao toliko vremena, bez obzira na fotogeničnost.

Što mislite o probnim snimanjima kao metodi odabira glumaca za film?

Mislim da je to u redu zato što redatelj mora vidjeti lice na ekranu bez obzira koliko ga puta gledao u kazalištu ili čak na filmu. Ako je to takav glumački zadatak gdje redatelj treba vidjeti lice u raznim situacijama, onda su probna snimanja bez obzira na glumačko iskustvo potrebna. Uspoređujući lica koja vidi na probnom snimanju, redatelj se može odlučiti znajući glumački potencijal svakoga osobno, ali je to sigurno dobro vidjeti i na ekranu.

Kako ste surađivali s redateljem?

On je bio dosta jasan. Znao je što hoće i znao je to objasniti. I mi smo to onda, kako to uvijek ide kad se ponavlja, stalno nešto dotjerivali. Tijekom rada sam shvatio što on hoće, bez obzira na to kakav je moj odnos prema tom licu. Za razliku od kazališta gdje su svi više suradnici, ja mislim da je na filmu redatelj pravi autor. I zato je to drukčije nego u kazalištu. Mi možemo razgovarati u pauzama o ulozi općenito, ali kad se počinje raditi, onda je redatelj naprosto autor filma.

Očekujete li s nestrpljenjem zagrebačku premijeru?

Pa ne znam. Gledajte, nije mi to ipak bio takav zadatak. Ja sam u teatru napravio i dobrih, i manje dobrih, i loših, i manje loših stvari. No tamo mi to osjetimo kroz publiku i onda preko proba gdje pozovemo publiku, mi znamo... Znamo i po našim tehničarima kad se skupljaju iza pozornice da je to nešto što bi moglo ljude zanimati. Mi imamo nekakav odnos prema tome i možemo izgraditi svoj stav prema tome. Na filmu se jednostavno predajem viđenju redatelja jer on ima pregled, a pogotovo kod jednog manjeg zadatka kakav je bio ovaj moj. Eto, nastojim napraviti što više mogu i idem na povjerenje, jasno glumačkom intuicijom, a na redatelju je da to vidi, odgovara li mu to ili ipak treba retuširati u odnosu na kazališni glumački izraz.

Ovo Vam je prva filmska nagrada.

Da, eto...Nekako se ne osjećam nagrađenim. Nekako... nije mi to veliko uzbuđenje, jer, pazite, ne znam što sam napravio i ne znam gdje sam u odnosu prema drugima. Tek to moram iskusiti pa bih vam onda mogao reći. Ali drago mi je, slušajte, ja sam glumac u mirovini. Normalno je da su mlađi eksponiraniji, uvijek je tako bilo. Ali, eto, čini mi se da sam i ja nešto malo mlađi kad sudjelujem u jednom takvom projektu.

Inače, mogu Vam otkriti, kad se razgovaralo o izboru glumaca, mnogi su rekli, Krča je sjajan kazališni glumac, ali na filmu nije puno igrao. Redatelj je rekao, ja hoću da on to igra.

Da, zato je on autor i ono njegovo viđenje je ono pravo. Ja sam nastojao prilagoditi se, jer smo jednom, dva puta čitali u uputama, pa sam dobio i kazetu sa snimljenim jezikom slavonskog kraja. Vladala je velika ozbiljnost i pripreme su bile opsežne, tako da sam, htio ne htio, vidio da je i moj zadatak ozbiljan u tome filmu. Ali ja sam se zapravo uvijek tako odnosio prema poslu pa mi to nije bilo teško.

Pripremio Pavo Marinković